

CANIM CİCİM BALIM YAĞIM

Büşra KÜÇÜK

“Canım, cicim, balım, yağım İlkyar..”

Kendi sözlerimle başlamak isterdim

ama ben bu kadar güzel anlatamam sanırım sevgimi...

Bu söz ilkyarın dokunduğu minicik bir el tarafından yazılmış,

o müthiş yüreğe sığabilen kocaman bir ilkyar sevgisi...

Bir bilebilsek o yüreklere sığabilen şeyleri,

eğer bir çocukla uzun uzadıya konuştuysanız ne kadar sevmeye, sevilmeye açık olduğunun farkına varmışsınızdır elbet..

Fakat eğer yatılı okulda kalan bir çocukla konuşursanız o zaman bu sevginin boyutunu sizler bile anlayamıyorsunuz, ben anlayamadım mesela yetmedi yüreğim, anlayamadım nasıl bu kadar sevebildiklerini, anlayamadım Miray'ın dört yaşındaki kardeşinin minicik bi kazağını alıp yurda getirerek, her akşam onu koklayarak, ona sarılarak uyumasını...

Ya da mektubunda bana saçının ucunu kesip gönderen kardeşimin sevgisini,
ya da Ayşe'nin minicik boncuklarla günlerce uğraşıp adımı yazarak yaptığı bilekliği,
ya da otobüse bile sımsıkı sarılmaya çalışan minik Hilal'i,
ya da mektubunda "dudağındaki uçuk geçti mi Büşra abla?"
diye soran Abdullah'ın sevgisini...

Dört yıl önce gittiğim ilk projemde öğrenmişim ben
sevgi kelimesinin ne anlama geldiğini,
sevgiyi hissetmeyi,
bir çocuk tarafından sevmeyi,
insanları nasıl daha güzel sevebileceğimi,
bir çocuğun ne kadar masum olduğunu,
bu dünyayı işte bu masumiyet ve sevginin kurtaracağını,
en kıymetli varlığımızın çocuklar olduğunu,
bir çocuğun kendine inandığında neler yapabileceğini,
umudun daima var olduğunu,
bir şeylere gönül verebilmeyi,
sımsıkı sarılabilmeyi,
hala gözlerinde ve yüreğinde çocukluğunu barındıran yetişkinler de olduğunu...

Bir insanın hayatında kaç kere "iyi ki" der ki,
sanırım ben her projede tanıdığım her çocukta,
çocuklardan gelen her mektupta,
depoda zaman geçirdiğim her gönüllüde,
Hüseyin hocayı her gördüğümde diyorum.

Adeta benim "iyi ki"lerimin kaynağı oldu İlkyar.

Büşra KÜÇÜK
BÖTE 4'de yazılmış
Mezun